

Notes al voltant del coronavirus

written by Eulàlia Lledó | 18 de març de 2020

1. ¿Per quins set sous a Itàlia, a l'Estat espanyol, a altres països europeus, consideraven que el coronavirus es comportaria de manera diferent a Europa que a la Xina i, per tant, no calia prendre nota ni aprendre del que allà havia passat; per exemple, de la fugida incívica de força part de la població de les zones més afectades cap al sud? Racisme pur, podries pensar, si no fos que l'Estat espanyol va considerar que Itàlia era un país igual de llunyà i no era tampoc un avançament ni un model de què passaria amb la progressió del coronavirus. ¿Xovinisme?

2. El restaurant xinès de sota de casa meva, dilluns o dimarts ja van tancar. Com tants i tants comerços xinesos. És a dir, es van avançar gairebé una setmana a algunes de les mesures que ha pres el govern central. De moment, no s'han vist manifestacions de racisme (ni de temor en comprovar en mans de qui estan) per part de la població xinesa.

3. Xina ja ha enviat un enorme avió carregat d'útils i d'equips sanitaris a Itàlia (cap país d'Europa li n'ha enviat cap ni un a pesar de les demandes que n'ha fet), i s'ha ofert també a ajudar l'Estat espanyol. Esfereeix que això ho faci un govern autoritari, dictatorial i antidemocràtic.

4. ¿És raonable decidir un dimecres que es tancaran les escoles però no es farà fins dilluns següent? A Catalunya va passar; finalment van tancar divendres.

5. Dissabte 14 vaig a comprar. A la botiga on vaig ho han organitzat perfectament: la cua es fa al carrer, la dependenta que l'organitza fa guardar la distància deguda entre les persones, no deixen entrar més de deu compradores o compradors alhora (és una botiga gran). A la cua hi ha una animada

tertúlia sobre com de malament estan organitzades les cues a altres establiments del ram i supermercats del barri.

6. Un cop a dins, a les prestatgeries hi ha grans forats. La línia entre el que és realment important i bàsic i el que no ho és, és clara; per exemple, no hi ha oli, ni arròs, escasseja la pasta (la dèria pel paper de vàter mereixeria un article a part), però, per exemple, hi ha ampolles de vi per donar i per vendre i gelats de tots els colors i gustos. La gent que compra, doncs, no s'ha begut l'enteniment.

7. És possible que la població a partir d'ara es renti més bé les mans i més sovint. Dubto que serveixi per fer les cues millor i més esponjades; dubto que sigui útil per establir maneres de saludar més sanitives i menys invasives.

8. També dubto –per molt que hi hagi gent a qui li entusiasmi de dir, de vegades de manera una mica ofensiva, que cada crisi és una oportunitat– que s'apregui res de la pandèmia que estem passant. La crisi econòmica del 2008 no ha servit de res, o almenys no ha servit per prendre cap mesura a favor de la gent i no del capital financer. ¿Veurem desretallades en la salut pública?; ¿algú posarà fre a la despesa desbocada en sanitat privada que a dreta llei hauria d'anar a la pública?

9. No és que ministres, governants i tropa política en general siguin població de risc o un grup més procliu al coronavirus, és que els hi fan les proves. Sembla que visquin a Corea del Sud.

10. El virus s'ha aliat amb les àvies més o menys en bon estat cuidadores de criatures: ja no els porten indiscriminadament la canalla; per contra, s'acarnissa amb les àvies i dones de més de seixanta-cinc anys que cuiden mares i pares. Un grup de risc que s'ha menystingut, com si el virus es limités a contribuir elegantment a la selecció natural.

11. La gent, especialment les dones, s'organitza per tenir cura de la canalla. ¿Algú farà el recompte de quantes

iniciatives masculines hi està havent en aquesta imprescindible i ineludible tasca? Si davant d'una catàstrofe i una emergència com la que estem vivint, no n'hi ha o n'hi ha poques, vol dir que no s'hi posaran mai. Que sempre trobaran que no els toca.

12. Efectivament, és perfectament viable viure sense futbol.

13. Quan passi aquesta crisi, estaria bé que es prohibissin expressions buides, patètiques i grandiloqüents com «Farem el que calgui, on calgui i quan calgui».

14. El president Torra en un rapte d'astúcia ha intentat assolir la independència per la via del confinament (de manera no unilateral, per cert). Pedro Sánchez, per contra i sense cap astúcia (no li cal per a res), ha decretat una recentralització que fa tuf a 155.